

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Prishtinë, 21 prill 2020
Nr. Ref.:RK 1549/20

AKTVENDIM PËR PAPRANUESHMËRI

në

rastin nr. KI131/19

Parashtrues

Sylë Hoxha

**Vlerësim i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të Gjykatës Supreme,
AML.nr.1/2019, të 16 prillit 2019**

GJYKATA KUSHTETUESE E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

e përbërë nga:

Arta Rama-Hajrizi, kryetare
Bajram Ljatifi, zëvendëskryetar
Bekim Sejdiu, gjyqtar
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, gjyqtare
Gresa Caka-Nimani, gjyqtare
Safet Hoxha, gjyqtar
Radomir Laban, gjyqtar
Remzije Istrefi-Peci, gjyqtare dhe
Nexhmi Rexhepi, gjyqtar

Parashtruesi i kërkesës

1. Kërkesa është dorëzuar nga Sylë Hoxha nga Komuna e Prizrenit (në tekstin e mëtejme: parashtruesi i kërkesës).

Vendimi i kontestuar

2. Parashtruesi i kërkesës konteston kushtetutshmërinë e Aktgjykimit [AML.nr.1/2019] të 16 prillit 2019 të Gjykatës Supreme të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Gjykata Supreme) në lidhje me Aktgjykimin [AA.nr.333/2018] e 31 tetorit 2018 të Gjykatës së Apelit të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Gjykata e Apelit) dhe Aktgjykimin [A.nr.1750/15] e 16 prillit 2018 të Departamentit për Çështje Administrative të Gjykatës Themelore në Prishtinë (në tekstin e mëtejme: Gjykata Themelore).
3. Aktgjykimi i kontestuar i Gjykatës Supreme i është dorëzuar parashtruesit të kërkesës më 13 maj 2019.

Objekti i çështjes

4. Objekt i çështjes është vlerësimi i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të kontestuar, përmes të cilit pretendohet se parashtruesit të kërkesës i janë shkelur të drejtat dhe liritë themelore të tij të garantuara me nenet 24 [Barazia para Ligjit], 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm], 54 [Mbrojtja Gjyqësore e të Drejtave] të Kushtetutës së Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Kushtetuta) dhe nenin 6 të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (në tekstin e mëtejme: KEDNJ).

Baza juridike

5. Kërkesa bazohet në paragrafin 1 dhe 7 të nenit 113 [Juridiksioni dhe Palët e Autorizuara] të Kushtetutës, në nenet 22 [Procedimi i kërkesës] dhe 47 [Kërkesa Individuale] të Ligjit nr. 03/L-121 për Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Ligji) dhe në rregullin 32 [Parashtrimi i kërkesave dhe përgjigjeve] të Rregullores së punës së Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Rregullorja e punës).

Procedura në Gjykatën Kushtetuese

6. Më 19 gusht 2019, parashtruesi i kërkesës e dorëzoi kërkesën në Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Gjykata).
7. Më 20 gusht 2019, Kryetarja e Gjykatës caktoi gjyqtaren Gresa Caka-Nimani Gjyqtare raportuese dhe Kolegjin shqyrtues, të përbërë nga gjyqtarët: Bajram Ljatifi (kryesues), Safet Hoxha dhe Radomir Laban.
8. Më 2 shtator 2019, parashtruesi i kërkesës u njoftua për regjistrim të kërkesës. Të njëjtën datë, një kopje e kërkesës iu dërgua Gjykatës Supreme, Këshillit Prokurorial të Kosovës (në tekstin e mëtejme: KPK) dhe Gjykatës Themelore, me kërkesë për dorëzim të fletëkthesës që tregon ditën e pranimit të vendimit të kontestuar nga parashtruesi i kërkesës.
9. Më 10 shtator 2019, Gjykata Themelore dorëzoi dokumentin e lartpërmendur në Gjykatë.

10. Më 11 mars 2020, Kolegji shqyrtues shqyrtoi raportin e Gjyqtares raportuese dhe njëzëri i rekomandoi Gjykatës papranueshmërinë e kërkesës.

Përmbledhja e fakteve

11. Nga dokumentet e përfshira në kërkesë, rezulton se KPK, përmes Vendimit [Nr. 833/2014] të 29 korrikut 2014, kishte caktuar parashtruesin e kërkesës ushtrues detyre të Kryeprokurorit të Shtetit. Pozitën në fjalë parashtruesi i kërkesës e kishte ushtruar deri më 21 prill 2015, kur Aleksandër Lumezi ishte dekretuar Kryeprokurori i Shtetit nga Presidenti i Republikës së Kosovës.
12. Më 19 maj 2015, parashtruesi i kërkesës i ishte drejtuar Kryeprokurorit të Shtetit, njëherësh dhe Kryesuesit të KPK-së me qëllim të realizimit të të drejtave që burojnë nga Ligji nr. 03/L-001 për Përfitimin e ish-Zyrtarëve të Lartë dhe Ligji nr. 04/L-038 për Ndryshimin dhe Plotësimin e Ligjit nr. 03/L-001 për Përftimin e ish-Zyrtarëve të Lartë (në tekstin e mëtejme: Ligji për Përfitimin e ish-Zyrtarëve të Lartë), bazuar në nenin 3 (Përfitimi Monetar, Personeli mbështetës, dhe Hapësirë Zyre) të të cilit “*ish-zyrtarë të lartë*” konsiderohen ish-Kryeministri, ish-Kryeprokurori i Shtetit dhe ish-Kryetarët e Kuvendit, Gjykatës Kushtetuese dhe Gjykatës Supreme, respektivisht.
13. Bazuar në shkresat e lëndës dhe duke qenë se KPK-ja nuk kishte nxjerrë ndonjë vendim në lidhje me parashtruesin e lartpërmendur, parashtruesi i kërkesës, kishte dorëzuar në KPK edhe një parashtrësë të re, por me të njëjtën përmbajtje, duke kërkuar që t’i njihet e drejta në përfitimet e caktuara përmes Ligjit për Përfitimin e ish-Zyrtarëve të Lartë në cilësinë e “*ish-zyrtarit të lartë*”, përkatësisht të ish-ushtruesit të detyrës së Prokurorit të Shtetit. Parashtruesi i kërkesës kishte mbajtur se ai i plotëson të gjitha kushtet ligjore për njohjen e të drejtave si “*ish-zyrtar i lartë*” sepse gjatë ushtrimit të funksionit të ushtruesit të detyrës së Kryeprokurorit të Shtetit për më shumë se gjashtë (6) muaj, ai i kishte kryer të gjitha obligimet e përgjegjësitë dhe kishte ushtruar të drejtat sikurse të ishte emëruar Kryeprokuror i Shtetit me dekret presidencial.
14. Më 11 shtator 2015, KPK-ja përmes Vendimit [KPK/Nr.258/2015] e refuzoi kërkesën e parashtruesit të kërkesës. KPK-ja arsyetoi se parashtruesi i kërkesës ishte caktuar ushtrues detyre i Kryeprokurorit të Shtetit me Vendim të KPK-së dhe nuk ishte emëruar nga Presidenti i Republikës së Kosovës në pajtim me paragrafin 7 të nenit 109 [Prokurori i Shtetit] të Kushtetutës, dhe rrjedhimisht nuk e kishte fituar statusin e ish-zyrtarit të lartë, siç përcakton neni 3 i Ligjit për Përfitimin e ish-Zyrtarëve të Lartë.
15. Më 13 tetor 2015, parashtruesi i kërkesës paraqiti padi në Gjykatën Themelore, duke kërkuar miratimin e padisë së tij dhe anulimin e Vendimit të kontestuar të KPK-së. Parashtruesi i kërkesës para Gjykatës Themelore kishte theksuar se (i) duke marrë parasysh që ai kishte ushtruar funksionin e Kryeprokurorit të Shtetit për më shumë se gjashtë (6) muaj, ai plotësonte kriteret e përcaktuara përmes nenit 3 të Ligjit për Përfitimin e ish-Zyrtarëve të Lartë dhe rrjedhimisht kishte fituar të drejtën për të realizuar pagë mujore në lartësi prej shtatëdhjetë përqind (70%) të pagës aktuale të funksionit përkatës si dhe përfitimet tjera të parapara me këtë ligj; dhe (ii) përkundër arsyetimit të KPK-së, neni 3 i Ligjit për Përfitimin e ish-Zyrtarëve të Lartë përcakton vetëm kushtin e “*ushtrimit*” të

detyrës të ushtruesit të detyrës së Kryeprokurorit të Shtetit prej gjashtë (6) muajsh dhe jo atë të “*emërimit*” në pajtim me paragrafin 7 të nenit 109 të Kushtetutës. Në fund, parashtruesi i kërkesës kishte pohuar se si ushtrues detyre ai kishte ushtruar të gjitha funksionet e Kryeprokurorit të Shtetit, kishte mbikëqyrë punën e të gjitha prokurorive themelore, kishte nxjerrë rregullore, vendime e udhëzime të ndryshme dhe kishte pranuar pagën e Kryeprokurorit të Shtetit për atë kohë sa kishte qenë ushtrues detyre i funksionit në fjalë.

16. Në një datë të paspecifikuar, KPK-ja kishte paraqitur përgjigje ndaj padisë së parashtruesit të kërkesës duke theksuar se parashtruesi i kërkesës ishte caktuar ushtrues detyre me vendim të KPK-së dhe jo në pajtim me paragrafin 7 të nenit 109 të Kushtetutës, dhe rrjedhimisht atij nuk mund t’i njihet e drejta e fitimit të statusit të ish-zyrtarit të lartë bazuar në nenin 3 të Ligjit për Përftimin e ish-Zyrtarëve të Lartë.
17. Më 16 prill 2018, Gjykata Themelore përmes Aktgjykimit [A.nr.1750/15] refuzoi kërkesëpadinë e parashtruesit të kërkesës si të pabazuar. Gjykata Themelore kishte vlerësuar se KPK-ja kishte vendosur drejtë kur kishte refuzuar të pabazuar kërkesëpadinë e parashtruesit të kërkesës, duke marrë parasysh që nuk ishte dekretuar nga Presidenti i Republikës së Kosovës sipas procedurës së përcaktuar me paragrafin 7 të nenit 109 të Kushtetutës; dhe rrjedhimisht, nuk e kishte fituar statusin e ish-zyrtarit të lartë bazuar në paragrafin 7 të nenit 109 të Kushtetutës dhe nenin 3 të Ligjit për Përftimin e ish-Zyrtarëve të Lartë.
18. Më 23 maj 2018, parashtruesi i kërkesës paraqiti ankesë kundër Aktgjykimit të lartpërmendur në Gjykatën e Apelit, duke pretenduar zbatim të gabuar të së drejtës materiale dhe konstatim të gabuar dhe jo të plotë të gjendjes faktike, duke propozuar që Aktgjykimi i kontestuar të prishet dhe t’i njihet e drejta për përfitimin përkatës sipas Ligjit për Përftimin e ish-Zyrtarëve të Lartë. Në ankesën e tij parashtruesi i kërkesës specifikisht kishte pretenduar se (i) Ligji për Përftimin e ish-Zyrtarëve të Lartë “*në mënyrë taksative*” përcakton se ish-zyrtarët që kanë ushtruar së paku gjashtë (6) muaj njërin nga funksionet e përcaktuara me këtë ligj e fitojnë statusin e ish-zyrtarit të lartë për të realizuar pagë mujore në lartësi prej shtatëdhjetë përqind (70%) të pagës aktuale të pozitës përkatëse; dhe (ii) Gjykata Themelore në nxjerrjen e Aktgjykimit të kontestuar nuk e kishte kontestuar faktin se paditësi, përkatësisht parashtruesi i kërkesës, e ka përmbushur kriterin ligjor të përcaktuar me Ligjin për Përftimin e ish-Zyrtarëve të Lartë, dhe se rrjedhimisht, përderisa gjendja faktike ishte vërtetuar në mënyrë të drejtë, ishte e drejta materiale që ishte zbatuar gabimisht në rrethanat e rastit të tij.
19. Më 31 tetor 2018, Gjykata e Apelit, përmes Aktgjykimit [AA. nr. 333/2018], e refuzoi të pabazuar ankesën e parashtruesit të kërkesës dhe e vërtetoi Aktgjykimin e lartcekur të Gjykatës Themelore.
20. Më 14 janar 2019, parashtruesi i kërkesës, duke u thirrur në shkelje të dispozitave të procedurës dhe shkelje të së drejtës materiale, i propozoi Zyres së Kryeprokurorit të Shtetit paraqitjen e kërkesës për mbrojtje të ligjshmërisë kundër vendimeve të lartpërmendura të Gjykatës Themelore dhe asaj të Apelit.

21. Më 5 shkurt 2019, Zyra e Kryeprokurorit të Shtetit e njoftoi parashtruesin e kërkesës se kishte miratuar propozimin e tij për paraqitje të kërkesës për mbrojtje të ligjshmërisë. Të njëjtën datë, Zyra e Kryeprokurorit të Shtetit paraqiti kërkesën [KMLA. Nr. 1/2019] për mbrojtje të ligjshmërisë në Gjykatën Supreme kundër Aktgjykimit [AA.nr.333/2018] të 31 tetorit 2018 të Gjykatës së Apelit në lidhje me Aktgjykimin [A.nr.1750/15] e 16 prillit 2018 të Gjykatës Themelore, duke pretenduar zbatim të gabuar të së drejtës materiale në kontekst të pikës b) të paragrafit 1 të nenit 247 të Ligjit nr. 03/L-006 për Procedurën Kontestimore (në tekstin e mëtejme: LPK) në lidhje me paragrafin 1 të nenit 3 të Ligjit për Përfitimin e ish-Zyrtarëve të Lartë.
22. Zyra e Kryeprokurorit të Shtetit theksoi se gjykatat e instancës më të ulët gabimisht kanë zbatuar nenin 3 të Ligjit për Përftimin e ish-Zyrtarëve të Lartë sepse parashtruesi i kërkesës për periudhën gusht 2014 deri më prill 2015 si ushtrues detyre kishte kryer të gjitha veprimet dhe kishte marrë të gjitha vendimet që ishin në kompetencë të Kryeprokurorit të Shtetit, bazuar në Ligjin për Prokurorin e Shtetit dhe ndryshimet e plotësimet përkatëse, duke theksuar se kjo gjendje faktike *“shpie tek përfundimi ligjor dhe logjik se parashtruesi i kërkesës ka fituar statusin e ish-zyrtarit të lartë, sepse në të kundërtën, çdo veprim e vendim i parashtruesit të kërkesës për periudhën sa ka qenë ushtrues detyre i Kryeprokurorit të Shtetit do të ishte i jashtëligjshëm”*.
23. Më 16 prill 2019, Gjykata Supreme përmes Aktgjykimit [AML.nr.1/2019] e refuzoi si të pabazuar kërkesën për mbrojtje të ligjshmërisë të Zyrës së Kryeprokurorit të Shtetit. Gjykata Supreme theksoi se caktimi i parashtruesit të kërkesës ushtrues detyre është bërë përmes vendimit të KPK-së, por i njëjti nuk është dekretuar nga Presidenti i Republikës së Kosovës dhe për pasojë, parashtruesi i kërkesës, nuk e ka fituar statusin e ish-zyrtarit të lartë, siç është përcaktuar përmes paragrafit 7 të nenit 109 të Kushtetutës dhe nenit 3 të Ligjit për Përfitimin e ish-Zyrtarëve të Lartë.

Pretendimet e parashtruesit të kërkesës

24. Parashtruesi i kërkesës pretendon se i janë shkelur të drejtat dhe liritë themelore të tij të garantuara me nenet 24 [Barazia para Ligjit], 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së dhe nenin 54 [Mbrojtja Gjyqësore e të Drejtave] të Kushtetutës.
25. Përkitazi me pretendimet për shkelje të nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, parashtruesi i kërkesës pretendon se vendimet e gjykatave të rregullta nuk janë arsyetuar mjaftueshëm sepse nuk kanë treguar dallimin ndërmjet caktimit të ushtruesit të detyrës së Kryeprokurorit të Shtetit përmes vendimeve të KPK-së dhe emërimit të Kryeprokurorit të Shtetit nga Presidenti i Republikës së Kosovës në pajtim me paragrafin 7 të nenit 109 të Kushtetutës. Më specifikisht sipas parashtruesit të kërkesës, përderisa gjykatat e rregullta ligjshmërinë e refuzimit të së drejtës të parashtruesit të kërkesës për t'iu njohur statusi i ish-zyrtarit të lartë publik e kanë arsyetuar me mungesën e një dekreti presidencial, ato kanë dështuar të arsyetojnë kushtin e vetëm të përcaktuar përmes Ligjit për Përfitimin e ish-Zyrtarëve të Lartë, përkatësisht *“ushtrimin së paku gjashtë muaj të njërit nga funksionet e përcaktuara në nenin 2 pika 3 të këtij ligji”* në rrethanat e rastit konkret. Parashtruesi i kërkesës vë theks në

dallimin në mes “ushtrimit” dhe “emërimit” në funksionin e Kryeprokurorit të Shtetit, dallim ky i cili sipas tij nuk është arsyetuar nga gjykatat e rregullta. Në mbështetje të pretendimeve të tij për mungesë të vendimit të arsyetuar gjyqësor, parashtruesi i kërkesës i referohet praktikës gjyqësore të Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (në tekstin e mëtejme: GJEDNJ), përkatësisht rasteve *Suominen kundër Finlandës*, Aktgjykim i 1 korrikut 2003; *Garcia Ruiz kundër Spanjës*, Aktgjykim i 21 janarit 1999; *Hiro Balani kundër Spanjës*, Aktgjykim i 9 dhjetorit 1999; *Higgings dhe të tjerët kundër Mbretërisë së Bashkuar*, Aktgjykim i 19 shkurtit 1998; *H. kundër Belgjikës*, Aktgjykim i 30 nëntorit 1987 dhe rasteve të Gjykatës KI99/14 dhe KI100/14, parashtrues *Shyqyri Sylja dhe Laura Pula*, Aktgjykim i 8 korrikut 2014 (në tekstin e mëtejme: rastet KI99/14 dhe KI100/14); KI97/16, parashtrues “*IKK Classic*”, Aktgjykim i 9 janarit 2018; dhe KI87/18, parashtrues “*IF Skadeforsikring*”, Aktgjykim i 15 prillit 2019.

26. Parashtruesi i kërkesës thekson se gjykatat e rregullta kanë dështuar t'i marrin parasysh rrethanat e veçanta të rastit të tij, dhe posaçërisht faktin se (i) ai ishte caktuar ushtrues detyre i Kryeprokurorit të Shtetit me vendim të KPK-së në një situatë urgjente kur Republika e Kosovës kishte mbetur pa Kryeprokuror të Shtetit dhe kishte ushtruar këtë detyrë prej 5 gushtit 2014 deri më 21 prill 2015; (ii) emërimi i Kryeprokurorit të Shtetit të ri do t'i nënshtrohej procedurës së gjatë të shpalljes së konkursit publik çka mund të rrezikonte administrimin e drejtësisë dhe në mbështetje të rëndësisë së urgjencës së emërimit të Kryeprokurorit të Shtetit, parashtruesi i kërkesës i referohet praktikës gjyqësore të kësaj Gjykate në rastet nr. KI99/14 dhe KI100/14; (iii) gjatë ushtrimit të detyrës, ai kishte ushtruar të gjitha kompetencat e Kryeprokurorit të Shtetit të përcaktuara përmes ligjeve të aplikueshme në Republikën e Kosovës; dhe (iv) përmes mosnjohjes së statusit të ish-zyrtarit të lartë të ushtruesit të detyrës së Kryeprokurorit të Shtetit, çështja e statusit juridik të vendimeve të nxjerra përgjatë kësaj periudhe kohore “*vë në pikëpyetje edhe parimin e sigurisë juridike*”.
27. Parashtruesi i kërkesës gjithashtu pretendon shkelje të të drejtave dhe lirive themelore të garantuara me nenet 24 dhe 54 të Kushtetutës.
28. Përkitazi me të parin, përkatësisht nenin 24 të Kushtetutës, parashtruesi i kërkesës thekson se “*Gjykata Supreme dhe Gjykatat e instancave të tjera, përmes mohimit të së drejtës ligjore, që buron nga neni 3.1 i Ligjit NR. 03/L-001 PËR PËRFITIMIN E ISH ZYRTARËVE TË LARTË, duke pasur parasysh se parashtruesi i kërkesës e ka ushtruar funksionin e Kryeprokurorit të Shtetit, mbi tetë (8) muaj, i kanë shkelur të drejtën për barazi para ligjit*”.
29. Ndërsa përkitazi me të dytin, përkatësisht nenin 54 të Kushtetutës, parashtruesi i kërkesës pretendon se “*Gjykata Supreme dhe gjykatat e instancave të tjera, duke mos arritur që të arsyetojnë vendimin e tyre, kanë dështuar ta garantojnë një të drejtë ligjore të parashtruesit të kërkesës, e cila buron nga neni 3.1 i Ligjit NR. 03/L-001 PËR PËRFITIMIN E ISH ZYRTARËVE TË LARTË dhe kështu kanë shkelur nenin 54 të Kushtetutës*”.
30. Në fund, parashtruesi i kërkesës kërkon nga Gjykata që (i) kërkesa e tij të shpallet e pranueshme; (ii) të konstatojë se në nxjerrjen e Aktgjykimit të kontestuar, Gjykata Supreme ka shkelur nenet 24, 31 dhe 54 të Kushtetutës dhe

nenin 6 të KEDNJ-së; dhe (iii) ta shpall të pavlefshëm Aktgjykimin [AML.nr.1/2019] e 16 prillit 2019 të Gjykatës Supreme dhe ta kthejë të njëjtin në rivendosje.

Dispozitat Relevante Kushtetuese dhe Ligjore

Kushtetuta e Republikës së Kosovës

Neni 16 [Epërsia e Kushtetutës]

1. Kushtetuta është akti më i lartë juridik i Republikës së Kosovës. Ligjet dhe aktet e tjera juridike duhet të jenë në pajtim me këtë Kushtetutë.
2. Pushteti qeverisës buron nga Kushtetuta.
3. Republika e Kosovës respekton të drejtën ndërkombëtare.
4. Secili person dhe organ në Republikën e Kosovës u nënshtrohet dispozitave të Kushtetutës.

Neni 24 [Barazia para Ligjit]

1. Të gjithë janë të barabartë para ligjit. Çdokush gëzon të drejtën e mbrojtjes së barabartë ligjore, pa diskriminim.
2. Askush nuk mund të diskriminohet në bazë të racës, ngjyrës, gjinisë, gjuhës, fesë, mendimeve politike ose të tjera, prejardhjes kombëtare a shoqërore, lidhjes me ndonjë komunitet, pronës, gjendjes ekonomike, sociale, orientimit seksual, lindjes, aftësisë së kufizuar ose ndonjë statusi tjetër personal.

Neni 109 [Prokurori i Shtetit]

1. Prokurori i Shtetit është institucion i pavarur me autoritet dhe përgjegjësi për ndjekjen penale të personave të akuzuar për ndonjë vepër penale ose për ndonjë vepër tjetër, sikurse është rregulluar me ligj.
[...]
7. Kryeprokurori i Shtetit emërohet dhe shkarkohet nga Presidenti i Republikës së Kosovës, në bazë të propozimit të Këshillit Prokurorial të Kosovës. Mandati i Kryeprokurorit të Shtetit është shtatëvjeçarë, pa mundësi riemërimi.

Ligji nr. 03/L-001 për Përfitim të ish Zyrtarëve të Lartë

Neni 2 Përkufizimet

Fjalët dhe shprehjet e mëposhtme, kur përdoren në këtë ligj, i kanë kuptimet si vijon:
“Përfitim” nënkupton pagesë monetare që i takon ish-zyrtarit të lartë nga Buxheti i Republikës së Kosovës;

“Një ish Zyrtar i Lartë” sipas këtij ligji Ish-funksionarë të lartë të Republikës së Kosovës konsiderohen: ish-Kryetari i Kuvendit, ish-Kryeministri dhe ish Kryetari i Gjykatës Supreme;

“Institucion Përgjegjës” nënkupton Zyrën e Kryeministrit të Kosovës, Kuvendin e Kosovës, ose Gjykatën Supreme të Kosovës.

Neni 3

Përfitimi Monetar, Personeli mbështetës, dhe Hapësirë Zyre

3.1 Ish-funksionarët e lartë që kanë ushtruar së paku gjashtë muaj njërin nga funksionet e përcaktuara në nenin 2 pika 3 të këtij ligji, e fitojnë statusin e ish-funksionarit të lartë për të realizuar pagë mujore në lartësi prej 70% të pagës aktuale të funksionit përkatës.

Ligji nr. 04/L-038 për Ndryshimin dhe Plotësimin e Ligjit nr. 03/L-001 për Përfitimin e ish Zyrtarëve të Lartë

Neni 3

Neni 2 i ligjit bazik përkufizimi 2 dhe 3 ndryshohen dhe riformulohen si në vijim:

“Ish Zyrtar i Lartë” sipas këtij ligji konsiderohen: ish-Kryetari i Kuvendit, ish-Kryeministri, ish Kryetari i Gjykatës Kushtetuese, ish Kryeprokurori i Shtetit dhe ish Kryetari i Gjykatës Supreme.

“Institucione Përgjegjëse” nënkupton Kuvendin e Kosovës, Zyrën e Kryeministrit, Gjykatën Kushtetuese të Kosovës, Prokurorin e Shtetit dhe Gjykatën Supreme të Kosovës.

Pranueshmëria e kërkesës

31. Gjykata së pari shqyrton nëse kërkesa i ka përmbushur kriteret e pranueshmërisë, të përcaktuara me Kushtetutë, të parashikuara me Ligj dhe të specifikuara më tej me Rregullore të punës.

32. Në këtë drejtim, Gjykata i referohet paragrafëve 1 dhe 7 të nenit 113 [Juridiksioni dhe Palët e Autorizuara] të Kushtetutës, i cili përcakton:

“1. Gjykata Kushtetuese vendos vetëm për rastet e ngritura para gjykatës në mënyrë ligjore nga pala e autorizuar.

[...]

7. Individët janë të autorizuar të ngrenë shkeljet nga autoritetet publike të drejtave dhe lirive të tyre individuale, të garantuara me Kushtetutë, mirëpo vetëm pasi të kenë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj.”

33. Për më tepër, Gjykata gjithashtu i referohet kriterëve të pranueshmërisë, siç janë të përcaktuara me Ligj. Në këtë drejtim, Gjykata i referohet neneve 47 [Kërkesa

Individuele], 48 [Saktësimi i kërkesës] dhe 49 [Afatet] të Ligjit, të cilët përcaktojnë:

Neni 47
[Kërkesa individuale]

“1. Çdo individ ka të drejtë të kërkojë nga Gjykata Kushtetuese mbrojtje juridike në rast se pretendon se të drejtat dhe liritë e tija individuale të garantuara me Kushtetutë janë shkelur nga ndonjë autoritet publik.

2. Individidi mund ta ngritë kërkesën në fjalë vetëm pasi që të ketë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj.”

Neni 48
[Saktësimi i kërkesës]

“Parashtruesi i kërkesës ka për detyrë që në kërkesën e tij të qartësoj saktësisht se cilat të drejta dhe liri pretendon se i janë cenuar dhe cili është akti konkret i autoritetit publik të cilin parashtruesi dëshiron ta kontestoj.”

Neni 49
[Afatet]

“Kërkesa parashtrohet brenda afatit prej katër (4) muajsh. Afati fillon të ecë nga dita kur parashtruesit i është dorëzuar vendimi gjyqësor...”

34. Për sa i përket përmbushjes së kriterëve të pranueshmërisë siç janë cekur më lart, Gjykata vlerëson se parashtruesi i kërkesës është palë e autorizuar dhe konteston një akt të autoritetit publik, përkatësisht Aktgjykimin [AML.nr.1/2019] e 16 prillit 2019 të Gjykatës Supreme, pasi i ka shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj. Parashtruesi i kërkesës gjithashtu ka sqaruar të drejtat dhe liritë themelore që ai pretendon se i janë shkelur, në pajtim me nenin 48 të Ligjit dhe e ka dorëzuar kërkesën në afatin e përcaktuar me nenin 49 të Ligjit.
35. Megjithatë, përveç kësaj, Gjykata shqyrton nëse parashtruesi i kërkesës i ka përmbushur kriteret e pranueshmërisë të përcaktuara në rregullin 39 [Kriteret e pranueshmërisë] të Rregullores së punës. Paragrafi 2 i rregullit 39 të Rregullores së punës përcakton kriteret në bazë të së cilave Gjykata mund të shqyrtoj kërkesën, duke përfshirë kriterin që kërkesa të mos jetë qartazi e pabazuar. Specifikisht, rregulli 39 (2) përcakton që:

“Gjykata mund ta konsiderojë kërkesën të papranueshme, nëse kërkesa është qartazi e pabazuar, sepse parashtruesi nuk dëshmon dhe nuk mbështetë në mënyrë të mjaftueshme pretendimin e tij.”

36. Në këtë aspekt, Gjykata rikujton që parashtruesi i kërkesës pas vendimit përkatës të KPK-së kishte ushtruar funksionin e Kryeprokurorit të Shtetit prej 5 gushtit 2014 deri më 21 prill 2015, përkatësisht pas pensionimit të Kryeprokurorit paraprak dhe deri në zgjedhjen e Kryeprokurorit të ri nga KPK dhe dekretimin e tij nga Presidentit i Republikës. Pas fillimit të ushtrimit të

funksionit të këtij të fundit, parashtruesi i kërkesës i ishte drejtuar KPK-së me kërkesën për njohjen e të drejtave të përcaktuara përmes Ligjit për Përfitimin e ish-Zyrtarëve të Lartë, bazuar në të cilin (i) ish-Zyrtar të Lartë konsiderohen ish-Kryetari i Kuvendit, ish-Kryeministri, ish Kryetari i Gjykatës Kushtetuese, ish Kryeprokurori i Shtetit dhe ish Kryetari i Gjykatës Supreme; dhe (ii) të njëjtit fitojnë këtë status dhe kanë të drejtën të realizojnë pagë mujore në lartësi prej shtatëdhjetë përqind (70%) të pagës aktuale të funksionit përkatës me kushtin që të kenë ushtruar njërin nga këto funksione së paku gjashtë (6) muaj. Kërkesa e parashtruesit të kërkesës fillimisht u refuzua nga KPK, përmes Vendimit [KPK/Nr.258/2015] të 11 shtatorit 2015, dhe i njëjti më pas u konfirmua nga të gjitha gjykatat e rregullta. Të gjitha, në esencë, kishin vënë theks në dallimin në mes “*ushtrimit*” të këtij funksioni dhe “*zgjedhjes*” ose “*dekretimit*” në këtë funksion bazuar në dispozitat përkatëse kushtetuese e ushtrimit vijues të të njëjtit për së paku gjashtë (6) muaj. Të gjitha instancat, duke përfshirë Gjykatën Supreme, kishin theksuar se (i) parashtruesi i kërkesës ka ushtruar këtë funksion në bazë të vendimit përkatës të KPK-së, dhe nuk është zgjedhur bazuar në procedurën e përcaktuar sipas paragrafit 7 të nenit 109 të Kushtetutës; dhe (ii) për pasojë, nuk mund të fitojë statusin e ish-zyrtarit të lartë bazuar në Ligjin për Përfitimin e ish-Zyrtarëve të Lartë.

37. Parashtruesi i kërkesës konteston këtë konstatim të gjykatave të rregullta para Gjykatës, duke pretenduar shkelje të nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, dhe neneve 24 e 54 të Kushtetutës. Të parën, përkatësisht shkeljen e nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, siç është sqaruar më lart, parashtruesi i kërkesës e pretendon për shkak të mungesës së një vendimi të arsyetuar gjyqësor dhe më saktësisht mungesës së lidhjes logjike ndërmjet konkluzioneve të gjykatave dhe KPK-së në njërin anë dhe provave dhe fakteve e rrethanave të rastit të tij në anën tjetër, specifikisht përkitazi me dallimin në mes “*ushtrimit*” të një funksioni dhe “*emërimit*” në një funksion, me vetëm kushtin e parë, përkatësisht “*ushtrimin*” për periudhën gjashtë (6) mujore të përcaktuar në Ligjin për Përfitimin e ish-Zyrtarëve të Lartë e të nevojshëm sipas parashtruesit të kërkesës, për njohjen e statusit të ish-Zyrtarit të Lartë, dhe rrjedhimisht fitimit të së drejtës për përfitimet përkatëse.
38. Gjykata, në vijim, do t’i trajtojë pretendimet e parashtruesit të kërkesës përkitazi me (i) shkeljen e nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, sa i përket mungesës së arsytimit të vendimit gjyqësor; dhe (ii) shkeljen e neneve 24 dhe 54 të Kushtetutës, duke aplikuar praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së, mbi bazën e të cilës Gjykata, bazuar në nenin 53 [Interpretimi i Dispozitave për të Drejtat e Njeriut] të Kushtetutës, është e detyruar të interpretojë të drejtat dhe liritë themelore të garantuara me Kushtetutë.
39. Në këtë aspekt, Gjykata fillimisht thekson se praktika e GJEDNJ-së përcakton se drejtësia e një procedure vlerësohet në bazë të procedurës si tërësi. (Shih, në këtë kontekst, rastin e GJEDNJ-së *Barbera, Messeque dhe Jabardo kundër Spanjës*, Aktgjykimi të 6 dhjetorit 1988, paragrafi 68). Rrjedhimisht, gjatë vlerësimit të pretendimeve të parashtruesit të kërkesës, Gjykata gjithashtu do t’i përmbahet këtij parimi. (Shih rastet e Gjykatës, KI104/16, parashtrues *Miodrag Pavić*, Aktgjykim i 4 gushtit 2017, paragrafi 38; dhe KI143/16, parashtrues *Muharrem Blaku dhe të tjerët*, Aktvendim për papranueshmëri, i 13 qershorit 2018, paragrafi 31).

40. Përkitazi me pretendimet për shkelje të nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, Gjykata do të fokusohet në pretendimet për mungesën e vendimit të arsyetuar gjyqësor nga ana e Gjykatës Supreme. Gjykata në këtë aspekt, thekson se ajo tashmë ka një praktikë të konsoliduar sa i përket të drejtës për një vendim të arsyetuar gjyqësor të garantuar me nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së. Kjo praktikë është ndërtuar duke u bazuar në praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së, përfshirë por duke mos u kufizuar në rastet *Hadjianastassiou kundër Greqisë*, Aktgjykim i 16 dhjetorit 1992; *Van de Hurk kundër Holandës*, Aktgjykim i 19 prillit 1994; *Hiro Balani kundër Spanjës*, Aktgjykim i 9 dhjetorit 1994; *Higgins dhe të tjerët kundër Francës*, Aktgjykimi i 19 shkurtit 1998; *Garcia Ruiz kundër Spanjës*, Aktgjykimi i 21 janarit 1999; *Hirvisaari kundër Finlandës*, 27 shtatorit 2001; *Suominen kundër Finlandës*, Aktgjykim i 1 korrikut 2003; *Buzescu kundër Rumanisë*, Aktgjykim i 24 majit 2005; *Pronina kundër Ukrainës*, Aktgjykim i 18 korrikut 2006; dhe *Tatishvili kundër Rusisë*, Aktgjykimi i 22 shkurtit 2007. Për më tepër, parimet themelore sa i përket të drejtës për një vendim të arsyetuar gjyqësor janë elaboruar po ashtu në rastet e kësaj Gjykate, duke përfshirë por duke mos u kufizuar në KI72/12, *Veton Berisha dhe Ilfete Haziri*, Aktgjykimi i 17 dhjetorit 2012; KI22/16, *Naser Husaj*, Aktgjykim i 9 qershorit 2017; KI97/16, parashtrues “*IKK Classic*”, Aktgjykim i 9 janarit 2018; KI143/16, parashtrues *Muharrem Blaku dhe të tjerët*, Aktvendim për papranueshmëri i 13 qershorit 2018; KI24/17 parashtrues *Bedri Salihu*, Aktgjykim i 24 korrikut 2019; dhe KI49/19, parashtrues *Limak Kosovo International Airport*, Aktvendim për Papranueshmëri i 21 tetorit 2019.
41. Në parim, praktika gjyqësore e GJENDJ-së dhe ajo e Gjykatës theksojnë se e drejta për një proces të rregullt gjyqësor përfshin të drejtën për një vendim të arsyetuar dhe se gjykatat duhet “*të tregojnë me qartësi të mjaftueshme arsytet në të cilat ato bazuan vendimin e tyre*”. Megjithatë, ky detyrim i gjykatave nuk mund të kuptohet si kërkesë për një përgjigje të hollësishme në çdo argument. Shkalla në të cilën zbatohet detyrimi për të dhënë arsye mund të ndryshojë varësisht nga natyra e vendimit dhe duhet të përcaktohet në dritën e rrethanave të rastit. Janë argumentet thelbësore të parashtruesve të kërkesës që duhet të adresohen dhe arsyet e dhëna duhet të jenë të bazuara në ligjin e aplikueshëm.
42. Gjykata rikujton që pretendimet e parashtruesit të kërkesës për mungesën e vendimit të arsyetuar gjyqësor ndërlidhen me Aktgjykimin e kontestuar të Gjykatës Supreme i cili ishte nxjerrë si rezultat i kërkesës për mbrojtjen e ligjshmërisë të ngritur nga Prokurori i Shtetit kundër Aktgjykimit të Gjykatës së Apelit. Ky i fundit, përkatësisht Prokurori i Shtetit në Gjykatën Supreme kishte pretenduar shkelje të pikës b) të paragrafit 1 të nenit 247 të LPK-së, përkatësisht aplikim të gabuar të së drejtës materiale, e më saktësisht, aplikimin e gabuar të nenit 3 të Ligjit për Përfitimin e ish-Zyrtarëve të Lartë. Sipas Prokurorit të Shtetit, fakti që parashtruesi i kërkesës ka “*ushtruar*” funksionin e Kryeprokurorit të Shtetit për më shumë se gjashtë (6) muaj, siç është përcaktuar në nenin 3 të Ligjit për Përfitimin e ish-Zyrtarëve të Lartë, dhe i cili bazuar në të njëjtin është kriter i vetëm për përfitimin e statusit të ish-zyrtarit të lartë, është i mjaftueshëm për miratimin e kërkesës së parashtruesit të kërkesës për përfitimin e të drejtave që burojnë nga njohja e statusit të ish-zyrtarit të lartë. Pretendimet e Prokurorit të Shtetit para Gjykatës Supreme, në esencë

ngërthejnë dhe reflektojnë edhe pretendimet thelbësore të parashtruesit të kërkesës përgjatë procedurave në gjykatat e rregullta.

43. Në këtë aspekt, Gjykata rikujton se KPK përmes Vendimit [KPK/Nr.258/2015] të 11 shtatorit 2015 dhe Gjykata Themelore e ajo e Apelit, përmes Aktgjykimeve përkatëse, kishin sqaruar: (i) dallimin ndërmjet caktimit ushtrues detyre të Kryeprokurorit të Shtetit me vendim të KPK-së dhe emërimit të Kryeprokurorit të Shtetit me dekret presidencial në pajtim me paragrafin 7 të nenit 109 të Kushtetutës; dhe (ii) kushtet që duhen plotësuar për t'i realizuar përfitimet e ish-zyrtarit të lartë në pajtim me ligjet për përfitimin e ish-zyrtarëve të lartë. Në parim, në refuzimin e kërkesës, padisë dhe ankesës së parashtruesit të kërkesës, respektivisht, gjykatat e rregullta, duke vënë theks në mënyrën e “emërimit” të zyrtarit të lartë, përkatësisht dhe në rrethanat e rastit konkret, Kryeprokurorit, kishin sqaruar se “ushtrimi” i funksionit përkatës të përcaktuar në Ligjin për Përfitimin e ish-Zyrtarëve të Lartë është i kushtëzuar në mënyrën e “emërimit” të tij të përcaktuar përmes paragrafit 7 të nenit 109 të Kushtetutës. Gjykata Supreme, miratoi një qëndrim të tillë të instancave më të ulëta. Ajo, duke i adresuar pretendimet e Prokurorit të Shtetit, gjithashtu vuri theks në faktin që parashtruesi i kërkesës nuk është emëruar në pozitën e Kryeprokurorit të Shtetit siç është përcaktuar në Kushtetutë, por ishte përcaktuar ushtrues detyre me vendim të KPK-së për një periudhë të përkohshme.
44. Në këtë drejtim, Gjykata vë në spikamë pjesën relevante të arsyetimit të Gjykatës Supreme, që përcakton:

“Neni 109, paragrafi 7 i Kushtetutës së Republikës së Kosovës përcakton se Kryeprokurori i Shtetit emërohet dhe shkarkohet nga Presidenti i Republikës së Kosovës, në bazë të propozimit të Këshillit Prokurorial të Kosovës. Mandati i Kryeprokurorit të Shtetit është shtatëvjeçarë, pa mundësi riemërimi. Më tej, neni 3 i Ligjit nr.04/L-038 për Ndryshimin dhe Plotësimin e Ligjit për Përfitimin e ish Zyrtarëve të Lartë përcakton se ish Zyrtar të Lartë sipas këtij ligji konsiderohen: ish-Kryetari i Kuvendit, ish-Kryeministri, ish Kryetari i Gjykatës Kushtetuese, ish Kryeprokurori i Shtetit dhe ish Kryetari i Gjykatës Supreme.

Nga sa u tha me sipër rezulton se caktimi i paditësit Sylë Hoxha, si ushtrues i detyrës së Kryeprokurorit të Shtetit është bërë me vendim të Këshillit Prokurorial të Republikës së Kosovës, por jo edhe i dekretuar nga Presidenti i Republikës së Kosovës, e që nënkupton se paditësi nuk e ka fituar statusin e ish zyrtarit të lartë siç është përcaktuar me nenin 3 të Ligjit nr.04/L-038 për Ndryshimin dhe Plotësimin e Ligjit për Përfitimin e ish Zyrtarëve të Lartë dhe nenin 109, paragrafi 7 të Kushtetutës së Republikës së Kosovës.

Duke u nisur nga sa u tha më sipër, Gjykata Supreme gjeti se në këtë çështje administrativo-juridike gjykata e shkallës së dyte ka zbatuar drejtë dispozitat e konfliktit administrativ, dispozitën e Ligjit nr. 04/L-038 për Ndryshimin dhe Plotësimin e Ligjit për Përfitimin e ish Zyrtarëve të Lartë dhe dispozitën e Kushtetutës së Republikës së Kosovës, dhe se pretendimet në kërkesën e Prokurorit të Shtetit për mbrojtjen e ligjshmërisë janë të pabazuara, për shkak se nuk ndikojnë në vërtetim të një gjendje tjetër faktike nga ajo se çfarë vërtetoi gjykata e shkallës së dytë. Sipas vlerësimit

të kësaj Gjykate, aktgjykimi kontestuar i gjykatës së shkallës së dytë është i qartë dhe i kuptueshëm. Në arsyetimin e aktgjyimit të kontestuar janë dhënë arsyet e mjaftueshme për faktet vendimtare, të cilat i pranon edhe kjo gjykatë. Gjykata vlerëson se e drejta materiale është zbatuar drejtë dhe se nuk është shkelur ligji në dëm të paditësit.”

45. Gjykata, në këtë kontekst, vëren se Gjykata Supreme ka interpretuar nenin 3 të Ligjit për Përfitimim e ish-Zyrtarëve të Lartë (i) duke u njohur të drejtën e përfitimimit të statusit të ish-zyrtarit të lartë dhe rrjedhimisht edhe të drejtën për përfitimet përkatëse, vetëm ish-zyrtarëve të lartë të shtetit të emëruar përmes procedurave të përcaktuara në Kushtetutë dhe në ligje të aplikueshme përkatëse, me kushtin që të njëjtit të kenë ushtruar funksionin përkatës për së paku gjashtë (6) muaj; dhe (ii) duke përcaktuar se përfitimet e përcaktuara përmes këtij ligji, nuk u takojnë zyrtarëve tjerë dhe të cilët mund të kenë “*ushtruar*” këtë funksion, por të mos jenë “*emëruar*” në mënyrën e përcaktuar me Kushtetutë dhe ligjet përkatëse të aplikueshme, pa marrë parasysh nëse kanë ushtruar këtë funksion për gjashtë (6) muaj dhe kanë ushtruar kompetencat e plota të funksionit përkatës gjatë kësaj periudhe kohore.
46. Gjykata thekson se kushtëzimi i “*ushtrimit*” të funksionit përkatës me mënyrën e “*emërimit*”, përkatësisht emërimin sipas procedurës të përcaktuar përmes paragrafit 7 të nenit 109 të Kushtetutës, është në përputhshmëri me (i) hierarkinë e normave dhe epërsinë e Kushtetutës; dhe (ii) vet nenin 3 të Ligjit për Përfitimim e ish-Zyrtarëve të Lartë.
47. Përkitazi me të parën, Gjykata thekson, se në rastin konkret, gjykatat e rregullta dhe KPK-ja kanë respektuar hierarkinë e normave juridike dhe epërsinë e Kushtetutës të përcaktuar në nenin 16 [Epërsia e Kushtetutës] të saj, duke u mbështetur në formulimin e paragrafit 7 të nenit 109 të Kushtetutës për të vënë theks në dallimin ndërmjet caktimit “*ushtrues*” detyre i Kryeprokurorit të Shtetit me vendim të KPK-së dhe “*emërimit*” Kryeprokuror i Shtetit nga Presidenti i Republikës, pas propozimit nga KPK-ja.
48. Ndërsa përkitazi me të dytën, Gjykata thekson se përkundër faktit që neni 3 i Ligjit për Përfitimim e ish-Zyrtarëve të Lartë i referohet vetëm dy kushteve për përfitimim e të drejtave që burojnë nga ky ligj, përkatësisht “*ushtrimit*” të funksionit dhe atë për një periudhë (6) gjashtë mujore, këto kushte duhet interpretuar në lidhje me nenin 2 dhe ndryshimeve përkatëse të të njëjtit ligj dhe sipas të cilit këtë të drejtë, e kanë vetëm një numër shumë i limituar i ish-zyrtarëve publik, përkatësisht ish-Kryetari i Kuvendit, i Gjykatës Kushtetuese, dhe i Gjykatës Supreme dhe ish-Kryeministri e ish-Kryeprokurori.
49. Njohja e kësaj të drejte e një liste kaq të ngushtë dhe specifike funksionarësh, nënkupton “*emërimin*” e tyre në përputhshmëri me dispozitat përkatëse kushtetuese dhe ligjore, dhe më pas edhe kushtin e ushtrimit të këtij funksioni për të paktën gjashtë (6) muaj. Prandaj, të drejtën e përfitimimit të statusit të “*ish-zyrtarit të lartë*” kanë vetëm pesë (5) kategoritë e pozitive të referuara specifikisht në nenin 2 të ligjit të lartcekur, me kushtin që përtej “*emërimit*” bazuar në dispozitat kushtetuese dhe ligjore, të plotësojnë edhe kushtin e të “*ushtruarit*” të këtij funksioni për të paktën gjashtë (6) muaj. Në të kundërtën, të drejtat që burojnë nga njohja e statusit të “*ish-zyrtarit të lartë*”, nuk do t’u

takojnë as pesë (5) kategorive të cekura specifiku në nenin 2 të Ligjit për Përfitimin e ish-Zyrtarëve të Lartë, nëse të njëjtit nuk kanë “*ushtruar*” këtë funksion së paku gjashtë (6) muaj. Rrjedhimisht, “*emërimi*” nuk rezulton në mënyrë automatike në përfitimin e këtyre të drejtave, por kushtëzohet edhe nga “*ushtrimi*” për të paktën një periudhë gjashtë (6) mujore.

50. Në këtë drejtim, Gjykata thekson se dallimi në mes të “*zgjedhjes*” dhe “*ushtrimit*” të funksionit është bërë edhe në rastin e Presidentit të Republikës, përmes ligjit të aplikueshëm, përkatësisht Ligjit nr. 03/L-094 për Presidentin e Republikës së Kosovës dhe Ligjit nr. 06/L-004 për Ndryshimin dhe Plotësimin e Ligjit nr. 03/L-094 për Presidentin e Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejshëm: Ligji për Presidentin) dhe praktikës gjyqësore të Gjykatës në rastin nr. KO97/10, me parashtrues *Jakup Krasniqi*, Aktgjykim i 28 dhjetorit 2010 (në tekstin e mëtejshëm: rasti i Gjykatës nr. KO97/10).
51. Gjykata thekson se Kreu II lidhur me të drejtat e Presidentit të Republikës së Kosovës pas përfundimit të mandatit të Ligjit për Presidentin, përcakton ndër të tjerash edhe të drejtën e Presidentit në pension, shuma e të cilit është shtatëdhjetë përqind (70%) e pagës të cilën e merr Presidenti i Republikës së Kosovës. Por realizmi i këtyre të drejtave është i kushtëzuar në nenin 18 të këtij ligji, përkatësisht “*në përfundimin e mandatit për të cilin është zgjedhur*”. Neni i lartcekur, rrjedhimisht kushtëzon përfitimin e këtyre të drejtave nga ana e Presidentit me kushtin që (i) është “*zgjedhur*” President i Republikës bazuar në dispozitat përkatëse të Kushtetutës; dhe (ii) ka përfunduar mandatin e tij, me përjashtim nëse ky mandat ka përfunduar si pasojë e shkarkimit siç është përcaktuar në nenin 10 (Shkarkimi i Presidentit) të Ligjit për Presidentin.
52. Për më tepër, Gjykata gjithashtu thekson se neni 90 [Mungesa e Përkohshme e Presidentit] i Kushtetutës, përcakton kushtet nën të cilat ushtruesi i detyrës së Presidentit të Republikës së Kosovës mund të jetë Kryetari i Kuvendit, për jo më shumë se gjashtë (6) muaj dhe se Gjykata përmes praktikës së saj gjyqësore, përkatësisht rastit nr. KO97/10, ka vënë theks në dallimin në mes zgjedhjes/emërimit në një funksion dhe caktimit në detyrën e ushtrimit të këtij funksioni, duke mbajtur qëndrimin se “*ushtruesi i detyrës*” së Presidentit nuk është President i zgjedhur i Republikës së Kosovës. (Shih rastin e Gjykatës nr. KO97/10, paragrafët 23-25).
53. Rrjedhimisht, dhe në këtë kontekst, Gjykata rithekson se përkundër pretendimeve të parashtruesit të kërkesës për mungesën e arsytimit të vendimit gjyqësor, përkatësisht të Aktgjykimit të kontestuar, Gjykata konsideron se bazuar në praktikën e saj gjyqësore dhe asaj të GJEDNJ-së, pretendimet e parashtruesit të kërkesës dhe ato të Prokurorit të Shtetit janë adresuar dhe arsyetuar nga Gjykata Supreme. Gjykata konsideron se në rrethanat e rastit konkret, pretendimet thelbësore të parashtruesit të kërkesës të ngritura para gjykatave të rregullta përkitazi me interpretimin e gabuar të nenit 3 të Ligjit për Përfitimin e ish-Zyrtarëve të Lartë, ishin arsyetuar mjaftueshëm nga të njëjtat, duke rezultuar kështu në një procedurë e cila, në tërësinë e saj dhe përkitazi me pretendimet për mungesë të një vendimi të arsyetuar gjyqësor, i përmbush kriteret e përcaktuara përmes praktikës përkatëse gjyqësore në interpretimin e nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së.

54. Gjykata gjithashtu rikujton se parashtruesi i kërkesës në mbështetje të pretendimit të tij për mungesë të vendimit të arsyetuar gjyqësor, i referohet një numri rastesh të GJEDNJ-së dhe Gjykatës. Gjykata, në këtë aspekt, thekson se të gjitha parimet e përgjithshme përkitazi me të drejtën për një vendim të arsyetuar gjyqësor të garantuar përmes nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KENDJ-së janë të përfshira në praktikën e Gjykatës tashmë siç është reflektuar në paragrafin 40 të këtij Aktvendimi dhe janë aplikuar në rrethanat e rastit konkret.
55. I vetmi rast i referuar nga parashtruesi i kërkesës dhe i cili nuk ndërlidhet me të drejtën për një vendim të arsyetuar gjyqësor është rasti i Gjykatës KI99/14 dhe KI100/14. Në këtë kontekst, Gjykata thekson se përveç faktit që parashtruesi i kërkesës ka cekur këtë vendim, ai nuk ka elaboruar lidhshmërinë e tij, faktike dhe juridike, me rrethanat e rastit konkret, detyrë kjo që, bazuar në praktikën gjyqësore të Gjykatës, i takon parashtruesit të kërkesës. Gjykata ka theksuar vazhdimisht që arsyetimet e vendimeve të tjera gjyqësore duhet të interpretohen në kontekstin dhe në dritën e rrethanave faktike në të cilat janë nxjerrë. (Shih, ndër të tjera në këtë kontekst, Aktgjykimin në rastin KI48/18 të 4 shkurtit 2019, me parashtrues *Arban Abrashi dhe Lidhja Demokratike e Kosovës* (LDK), paragrafi 275; dhe rastin KI 119/17, parashtrues *Gentian Rexhepi*, Aktvendim për Papranueshmëri, i 3 majit 2019, paragrafi 80). Megjithatë dhe pa marrë parasysh faktin që parashtruesi i kërkesës nuk ka argumentuar ndërlidhjen e rastit të tij me atë KI99/14 dhe KI100/14, Gjykata thekson faktin se rastet përkatëse nuk kanë asnjë ngjashmëri dhe se “rëndësia” apo “urgjenca” e zgjedhjes së Kryeprokurorit të Shtetit dhe të cilës i referohet parashtruesi i kërkesës, në rastin KI99/14 dhe KI100/14 është aplikuar në kontekst të vlerësimit të shterimit të mjeteve juridike e të cilat nuk janë kontestuese në rrethanat e rastit konkret. (Shih paragrafët 50 deri më 54 të rastit të Gjykatës KI99/14 dhe KI100/14).
56. Prandaj në këto rrethana, bazuar në si më sipër dhe duke marrë parasysh pretendimet e ngritura nga parashtruesi i kërkesës dhe faktet e paraqitura nga ai, Gjykata duke u mbështetur edhe në standardet e vendosura në praktikën e vet gjyqësore në raste të ngjashme dhe praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së, konstaton që parashtruesi i kërkesës nuk dëshmon dhe nuk ka mbështetur mjaftueshëm pretendimin e tij për shkelje të të drejtave dhe lirive themelore sa i përket vendimit të arsyetuar gjyqësor të garantuar me nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së.
57. Gjykata më tej rithekson se, në parim, “drejtësia” që kërkohet me nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, nuk është drejtësi “substanciale”, por drejtësi “procedurale”. Në terma praktik, dhe në parim, kjo shprehet me procedurë kontradiktore, ku palët dëgjohen dhe vendosen në të njëjtat kushte para gjykatës. (Shih, në këtë kontekst, rastet e Gjykatës nr. KI42/16, parashtrues *Valdet Sutaj*, Aktvendim për papranueshmëri, i 7 nëntorit 2016, paragrafi 41 dhe referencat e tjera të përmendura aty; KI118/18, parashtrues *Eco Construction sh.p.k.*, cituar më lart, paragrafi 48; dhe KI49/19, cituar më lart, paragrafi 55).
58. Kjo nënkupton, se palëve duhet mundësuar zhvillimi i procedurës bazuar në parimin e kontradiktoritetit; duhet akorduar mundësia që gjatë fazave të

ndryshme të procedurës të paraqesin argumente dhe dëshmi që ata i konsiderojnë relevante për rastin përkatës; se të gjitha argumentet, shikuar objektivisht, që ishin relevante për zgjidhjen e rastit përkatës janë dëgjuar e shqyrtuar në mënyrë të rregullt nga gjykatat; se arsyet faktike e ligjore ndaj vendimeve të goditura ishin shqyrtuar hollësisht; dhe se, në përputhje me rrethanat e rastit, procedurat, shikuar në tërësinë e tyre, ishin të drejta. (Shih, ndër të tjera, rastin e Gjykatës KI118/17, Parashtrues *Sani Kervan dhe të tjerët*, Aktvendim për Papranueshmëri, i 16 shkurtit 2018, paragrafi 35; po ashtu shih, *mutatis mutandis*, rastin e GJEDNJ-së *Garcia Ruiz kundër Spanjës*, cituar më lart, paragrafi 29). Gjykata thekson se në rrethanat e rastit konkret, parashtruesi i kërkesës nuk ka argumentuar se ky nuk është rasti.

59. Gjykata në fund thekson se neni 31 i Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, nuk i garantojnë askujt rezultat të favorshëm në proces gjyqësor dhe as nuk përcaktojnë që Gjykata ta vë në diskutim zbatimin e të drejtës materiale nga gjykatat e rregullta në një kontest civil, ku kryesisht njëra prej palëve fiton dhe tjetra humb. (Shih, në këtë kontekst, rastet e Gjykatës KI118/17, cituar më lart, paragrafi 36; dhe KI142/15, parashtrues *Habib Makiqi*, Aktvendim për Papranueshmëri, i 1 nëntorit 2016, paragrafi 43).
60. Gjykata në fund thekson se pakënaqësia e parashtruesit të kërkesës me rezultatin e procedurës nga gjykatat e rregullta dhe KPK nuk mund vetvetiu të ngrejë pretendim të argumentueshëm për shkeljen e të drejtave dhe lirive themelore të garantuara me Kushtetutë. (Shih rastin e GJEDNJ-së *Mezotur-Tiszazugi Tarsulat kundër Hungarisë*, Aktgjykimi i 26 korrikut 2005, paragrafi 21; dhe, ndër të tjera, rastin e kësaj Gjykate KI56/17, parashtruese *Lumturije Murtezaj*, Aktvendim për Papranueshmëri, i 20 dhjetorit 2017, paragrafi 42).
61. Gjykata gjithashtu rikujton që parashtruesi i kërkesës pretendon shkelje të neneve 24 dhe 54 të Kushtetutës. Lidhur me këto pretendime, Gjykata rikujton praktikën e saj gjyqësore sipas së cilës vetëm përmendja e një neni të Kushtetutës, pa arsyetim të qartë dhe adekuat se si është shkelur ajo e drejtë, nuk mjafton si argument për të aktivizuar makinerinë e mbrojtjes që ofron Kushtetuta dhe Gjykata, si institucion që përkujdeset për respektimin e të drejtave dhe lirive të njeriut. (Shih, në këtë kontest, rastet e Gjykatës: KI02/18, parashtrues *Qeveria e Republikës së Kosovës [Ministria e Mjedisit dhe Planifikimit Hapësinor]*, Aktvendim për Papranueshmëri, i 20 qershorit 2019, paragrafin 36 dhe KI95/19, parashtrues *Ruzhdi Bejta*, Aktvendim për Papranueshmëri i 8 tetorit 2019, paragrafët 30-31).
62. Një qëndrim i tillë i Gjykatës, është i bazuar në praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së, bazuar në të cilën, pretendimet apo ankesat e paarsyetuara dhe të pambështetura me argumente e prova, shpallen të papranueshme si qartazi të pabazuara në baza kushtetuese. (Shih Udhëzuesin e GJEDNJ-së të 30 prillit 2019 për Kriteret e Pranueshmërisë, pjesën I. Papranueshmëria bazuar në merita; A. Kërkesat Qartazi të Pabazuara; 4. Ankesat e paarsyetuara: mungesa e provave, paragrafët 280 deri më 283).
63. Megjithatë, Gjykata përkitazi me pretendimet që ndërlidhen me (i) nenin 24 të Kushtetutës, thekson se bazuar në praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së, në parim, në mënyrë që një çështje të ngritet në kuadër të nenit 24 të Kushtetutës dhe atë

14 (Ndalimi i diskriminimit) të KEDNJ-së. duhet të ekzistojë dallimi në trajtim ndërmjet personave në situata të ngjashme ose të krahasueshme. (Shih rastin e GJEDNJ-së, *X dhe të tjerët kundër Austrisë*, Aktgjykim i 19 shkurtit 2013, paragrafi 98). Për më tepër që, jo çdo dallim në trajtim përbën shkelje të neneve të lartcekura. Në parim, dallimi në trajtim do të jetë diskriminues nëse i mungon justifikimi objektiv apo i arsyeshëm; thënë ndryshe, nëse nuk ndjek një qëllim legjitim apo nëse mungon marrëdhënia e arsyeshme ndërmjet mjeteve që përdoren dhe synimit që synohet të arrihet. (Shih rastin e GJEDNJ-së, *Guberina kundër Kroacisë*, Aktgjykim i 22 marsit 2016, paragrafi 69 dhe referencat tjera të përmendura aty). Në rrethanat e rastit konkret, parashtruesi i kërkesës nuk ka saktësuar asnjë pretendim përkitazi me ndonjë dallim në trajtim dhe rrjedhimisht nuk ka arsyetuar dhe as mbështetur pretendimet e tij për shkelje të nenit 24 të Kushtetutës; dhe (ii) nenin 54 të Kushtetutës, thekson se ato në thelb janë të njëjta me pretendimet për shkelje të nenit 31 i Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së dhe nuk ngrehin çështje tjera që tashmë nuk janë shqyrtuar nga Gjykata. Rrjedhimisht, në rrethanat e rastit konkret, parashtruesi i kërkesës nuk ka saktësuar asnjë pretendim përkitazi me shkelje të së drejtës së tij në mbrojtje gjyqësore të të drejtave dhe për pasojë, nuk ka arsyetuar dhe as mbështetur pretendimet e tij për shkelje të nenit 54 të Kushtetutës.

64. Në rrethanat e rastit konkret, Gjykata konsideron se parashtruesi i kërkesës nuk ka qartësuar saktësisht faktet dhe pretendimet për shkelje të nenit 24 dhe 54 të Kushtetutës dhe për rrjedhojë, edhe këto pretendime, në vazhden e pretendimeve të tjera në lidhje me nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së dhe të cilat u shtjelluan dhe u sqaruan më lart, duhet të shpallen të papranueshme si qartazi të pabazuara në baza kushtetuese, siç është përcaktuar në paragrafin 2 të rregullit 39 të Rregullores së punës.
65. Prandaj, bazuar në si më sipër dhe duke marrë parasysh karakteristikat e veçanta të rastit, pretendimet e ngritura nga parashtruesi i kërkesës dhe faktet e paraqitura nga ai, Gjykata, duke u mbështetur edhe në standardet e vendosura në praktikën e vet gjyqësore në raste të ngjashme dhe praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së, konstaton se parashtruesi i kërkesës nuk dëshmon dhe nuk mbështetë në mënyrë të mjaftueshme pretendimin e tij për shkelje të të drejtave dhe lirive themelore të tij të garantuara me nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së si dhe nenet 24 e 54 të Kushtetutës.
66. Rrjedhimisht, Gjykata konstaton se kërkesa është qartazi e pabazuar në baza kushtetuese dhe deklarohet e papranueshme, në pajtim me nenin 113.7 të Kushtetutës, nenin 47 të Ligjit dhe me rregullin 39 (2) të Rregullores së punës.

PËR KËTO ARSYE

Gjykata Kushtetuese në pajtim me nenet 113. 7 të Kushtetutës, nenet 20 dhe 47 të Ligjit dhe rregullat 39 (2) dhe 59 (2) të Rregullores së punës, më 11 mars 2020, njëzëri

VENDOS

- I. TË DEKLAROJË kërkesën të papranueshme;
- II. TUA KUMTOJË këtë Aktvendim palëve;
- III. TË PUBLIKOJË këtë Aktvendim në Gazetën Zyrtare, në pajtim me nenin 20.4 të Ligjit;
- IV. Ky Aktvendim hyn në fuqi menjëherë.

Gjyqtarja raportuese

Gresa Caka-Nimani

Gresa Caka-Nimani

Kryetarja e Gjykatës Kushtetuese

Arta Rama-Hajrizi

Arta Rama-Hajrizi